

SYNTHESE (5.08) (G)EENHEID – Wonderkind (1)

In je bijdrage 'Dood, leve de clown' (De Clown (10) zeg je Suzanne :

“En toch voel ik bij het verliezen van dit met hart en ziel beleven van mijn clown-zijn geen verlies.”

Arnold : *“Toen ik een voor mij 'kostbare' edelsteen op de stenen in duizend stukken kapot liet vallen, heb ik dit gevoeld als een moment van de meest diepe ervaring van het bezit ervan.”*

Jung zegt over het bewustzijn op het moment van sterven : “het geestelijk hoogtepunt wordt bereikt op het moment dat het leven eindigt”.

Om het diepste gevoel van bezit en leven te kunnen ervaren is het noodzakelijk het te verliezen; bezit en leven bereiken hun absolute hoogtepunt in het verlies ervan en aldus vormen zij één ondeelbaar moment van volkomen zijn, een (g)eenheid.

In deze enorme contradictie is een ervaren besloten dat, in tegenstelling tot het kind zonder verleden en herinnering, bewust beleefd kan worden, of waar, zoals in geval van het verlies van het leven, bewust naar toe geleefd kan worden.

In dat ondeelbare moment is er het wonder van het zijn, van zulk een intensiteit dat Swami Ram Tirth kon zeggen :

“.....O dood, ga voort en raak mijn lichaam, ik heb miljoenen lichamen waarin ik kan leven....”

Als in de herfst kondigt zich het verworden van geest en lichaam aan, geest en lichaam waarvan deze ten onrechte beschouwd worden als ik en van mij. “Verdraag het” (Bhagavad Gita 2.14).

Is dit wat versluierd is in “Wonder” (Het Wonderlijk Lichaam 12)?

“Dit wonderlijke lichaam
draagt alle mogelijkheden in zich
om los te komen van alle wonden
en terecht te komen bij het wonder,
het te benutten en te genieten,
te Zijn.”

En evenals in Synthese (5.07) kan geëindigd worden met : als een kind zonder verleden en herinnering, zonder toekomst en verwachting. In dit kind is geen ik en

geen jij, geen dit en dat; het wonderkind heeft een staat van zijn als : (g)eenheid.